

Illustreret Familienblad.

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 21.

Illustreret Familienblad
udkommer hver Uge og koster 1 Dollar
pr. Aar, ufravigelig i Forstod

Den 27de Mai 1893.

Illustreret Familienblad
efstpeberes af E. Bultsberg,
Decorah, Iowa.

7de Aarg.

Et lykkeligt Par.

De, som fryser.

Af

Benedicte Brynildsen.

[Eftertryk forbydes.]

Nitten Grader Reamur! Ja det viste Thermometret udenfor Sagførerens Kontor; og Folks Næser og Øren viste det samme, forsaavidt de ikke var vel indhyllede i Pelsværk og Skjærf.

Enkelte standsede og saa paa Thermometret og greb uvilkaarlig til Ørene for at kjende, om de endnu var i Behold. Men kun saa lod Blikket gaa saa langt som til en liden brun Tingest, der var anbragt lige i Nærheden med en Seddel over. En gammel Herre gav sig dog bedre Tid; han saa først paa Graderne, ryttede paa Hovedet og undersøgte derpaa Inscriptionen over Bøssen: „Hjælp dem, som fryser“.

„Ja Gud hjælpe dem, stakkar,“ mumlede den Gamle, tog sin Lommebog frem, og en Seddel gled ned i Bøssen. Derpaa gik han ind paa Sagførerens Kontor.

Ude paa Gaden stampede en liden Gut frem og tilbage, blaa og stiv af Kulde i de tyndslidte Klæder. Han ventede paa, at Kulhandleren skulde lufte op, han maatte forsøge idag igjen at faa lidt til at varme sin syge Bedstemor med. Men det drog længe ud, og Gutten stampede fremdeles og blæste en Gang imellem en liden kold Pust paa de valne Hænder. Han følte sig som frosset til indvendig ogsaa, men var det saa underligt, han havde jo Kulden i sig, for han gik ud.

Endelig blev der luffet op, og en hel Klynge af jaadanne forfrosne Stakker skyndte sig ind. En Besjant var ude for at tømme Bøssen, som hans Principal havde hængt ud; han vilde levere Kul til Fattigfolk for halv Pris, det kom da an paa Folks Godgjørenhed, hvor langt det vilde række.

Da Luren kom til den Lille, var der intet igjen. „Ja, Gutten min,“ sagde Kulhandleren, „jeg kan ikke hjælpe Dig idag, jeg har gjort, hvad jeg med Rimelighed kunde, — kanske Lykken er bedre imorgen.“

Karl sagde intet. Han havde et Par Gange før faaet Kul der, nu maatte han finde sig i at vente, — men Bedstemor stakkar! —

Han trak de tunge Fødder med sig og stavrede op Trapperne, — men Hjertet var endnu tungere; aa — saa jaart at komme tomhændet.

I tredje Etage boede Sagføreren, og da Karl gik forbi Rjækkendøren, stod den paa vid Gab, og den unge Frue raabte fra Spisestuen, at de maatte se at faa luftet ordentlig ud efter Frokosten.

Lænk al den dejlige Varme slippes ud saaledes! Gutten vristede, han kunde tage den med op og lægge den tæt ind til sin stakkels Bedstemors kolde, syge Lemmer.

Udenfor Vostskammeret standsede han og lyttede, mon hun sov endnu? Han listede sig sagte ind og hen til Sengen. Hvor bleg hun var! Næsten som en Død; men Karl var vant til det nu.

En Stund laa hun stille, men slog saa Øjnene op og saa paa ham. „Er Du der, Gutten min, — det er vist koldt, Kjøere læg i Ønen da.“

„Ja, Bedsta, jeg skal bare spikke Fliser først.“ Han ledte i en Krog og fandt frem en liden, vakker Skude, hans Stolthed og Glæde. Men det fik ikke hjælpe, Bedstemor frøs hun!

Kniven skar i — Flis efter Flis faldt, og den kjække Skuden var ikke mere.

Saa ryttede han Kulstakken — der var lidt Sub igjen, han samlede det forsigtig op i et Papir og tændte saa paa. Det lysnede et Djævlisk op i Ønen og knitrede lystigt i de tørre Fliser; og Karl holdt Hænderne over Ilden for at varme dem. Men snart var det udbrændt, og Øvnsgabet lige fort og uhyggeligt.

* * *

Sagføreren stod i det ydre Kontor og hjalp den gamle Herre Frakken paa.

„Ja, det er sandt — jeg tør ikke love at komme iaften, der er altfor mange syge af mine Fattige — jeg blir neppe færdig.“

„Men Kjøer Dem da, Doktor, De maa ikke svinge os; min Kone var rent utroftelig imorges da, hun

hørte, hvor koldt det var; hun frygtede vore Gæster vilde lade sig skræmme af Kulden.“

„Na — vær De rolig, det maatte da være et sandt Dommendagsvejr, der skulde holde dem borte fra en Fornøjelse. — En anden Sag var det, om jeg had en eller anden følge med til mine Fattige — jeg er bange, jeg fik gaa alene. Men Udjo med Dem, kan jeg komme, saa ved De, hvor gjerne jeg vil.“

* * *

Det skummer; Lygter tændes, Kulden stikker som hvasse Ijsnaale, en gennemtrængende Sno lister sig ind af alle Sprækker.

Bedstemor ligger urørlig i Sengen, af og til stønner hun af Smerte, medens Karl raadvild staar ved Siden af hende.

„Jeg synes ikke, det blir varmere, — bare jeg kunde faa noget varmt at drikke.“

Gutten undrer paa, hvor han skal faa det fra. Jo, nu ved han det — der er vistnok en Draabe Kaffe paa Kjedlen, og Lampen er heller ikke ganske tom. Han tænder den og faar med Bepær tinet lidt af den frosne Kaffe, som han hældte i en Kop og forsigtig holder til Bedstemors Mund.

Hun drikker et Par Mundfulde og vender Hovedet bort: „Tak, Barn, — det var godt — aa — Gud velsigne Dig, Barn.“

Karl drikker Resten, slukker Lampen, sætter sig hen ved Sengen og lægger Hovedet paa Pudsen.

Svovnen er Fattiges og Syges Ven, og Drømmenes Verden er aaben for alle, ogsaa for lille Karl.

Han ser en lysende Bro fra Himmelen til deres Vindue. Bedstemor er kommen paa Benene igjen, og de stiger begge ud paa Broen; det gaar først langsomt, for Bedstemor er tung og usto, men lidt efter lidt blir hun lettere, og de staar snart ved Himmellens Port. Der høres dejlig Musik, og Englene titter ud og nikker til Karl, ligesom de vilde sige: vi kjender Dig nok!

Der kommer en, han tager Bedstemor ved Haanden — og hun har pludselig faaet Bryllupsklædningen paa. Hun slipper sin lille Gut, saa han blir staaende alene tilbage. „Saa ikke jeg ogsaa komme ind?“ raaber han angst. Men Englene smiler og nikker, idet de synger:

„Taalmodig maa Du vente,
Til Jesus vil Dig hente.“

Himmellens Port er luffet, og Kulden føles endnu stærkere nu, da Lyset er borte.

Karl vaagnede i en heftig Kuldebegysning og for op. Hvor var han? Aldeles kældermørkt. Hvor var Bedstemor? Hans Hænder søgte bortover Pudsen, — hun var stiv og kold. Han raabte paa hende atter og atter, men — han havde jo selv fulgt hende til Borten, der stiller mellem her og hisset — hun vilde ikke mere komme tilbage.

Karl samlede sig hen til Døren, og i et Nu var han nede i Sagførerens Kjøkken, hvor han ikke kunde faa andet frem end Ordene: „Bedstemor, Bedstemor!“

* * *

Der blev Opstyr i den unge Frues Salon, da Doktoren blev kaldt ud. Det var nu ogsaa fordringsfuldt af den Slags Menneker at hente en Mand lige ud af Selskabsalen; Fruen var meget indigneret; men Doktoren gik op med Karl, uden at bryde sig om Indendinger.

Hans Venlighed løsnede Guttens Tunge, og han fortalte den lille Mand om alt, hvad de havde lidt de sidste Dage, og om den underlige Drøm. „Hvorfor kunde ikke jeg ogsaa faa komme ind i Himmelen?“ jamrede den Lille, „nu har jeg ingen at være hos,“ og Taarerne randt ned af de blege, kolde Kinder.

„Nej, skal De virkelig gaa da, Doktor? Hvad er nu det for en Idé at trække den Gutten med i Aften?“

„De vilde kanske, han skulde ligge alene deroppe i Nat? Nej, Frue, nu gaar jeg med min lille Protege; det gjør mig ondt at maatte give Afkald paa Deres behagelige Selskab — men det gjør mig ureguelig endnu mere ondt for de Stakker, som fryser.“

Hvem er hun?

Af

Jeanie T. Gould.

ved D. B.

Eftertryk forbydes.

(Fort.)

12te Kapitel.

abt.

Om Aftenen 20de August forsvandt fra Nr. . . West Thirty-fifth Street en liden Pige omtrent 11 Aar ved Navn Marjorie; temmelig liden, med lys Hud, graa Øjne og guldgult Haar. Hun var klædt i hvidt med blaa Baand og Guldpærler om Halsen. En stor Belønning vil blive udbetalt for hvilken som helst Efterretning om hende af John Wylder, Broker, 57 Wall Street.

Dette Avertissement havde været indrykket i alle Aviser i New-York, men skjønt tre Uger var forløbne siden Marjories Forsvinden, var ingen Underretning indløbet, der kunde bringe Lys i hendes mystiske Stjæbne; og Mr. Wylder sad nede i sit Kontor i Byen med et alvorligere, blegere Ansigt end nogen- sinde, efter forjæves at have raadspurgt de bedste Opdagelsesbetjente; medens Mrs. Wylder gik rastløs omkring i Huset og gjentog vel et Dusin Gange for Fanchon: „det kjære Barn.“

Horace havde forstaaet at ordne Sagerne udmærket for sig. Efter at have luffet Virduet, tog han Hyster tilbage til Stalden og lænkede den for Natten, bestemt paa bringe den tilbage næste Dag. Derpaa gik han ud for at undersøge Terrainet; men da Marjorie allerede var baaret bort under Mollis Schawl, fandt han naturligvis intet Spor efter hende. Han spurgte Tim Moorey, men denne havde intet seet, og Horace begyndte at føle sig temmelig skuldig og forskrækket, ineg sig ind i Huset og gik tilfjængs.

Om Morgenen vaagnede han ved høje Skrig. Det var Fanchon, som ved at gaa ind i Marjories lille Værelse havde fundet det tomt. Seigen stod urørt, og John jagde, at Frøkenen ikke var nede, da Huset blev luffet om Aftenen, — hvad havde Master Horace gjort med det stakkels Barn?

Master Horace blev rasende ved dette Spørgsmaal. Han skulde have Lyft til at vide, hvad han havde at bestille med den irske Unge; var det ikke Fanchons Bestilling at passje paa hende, og hvor havde hun været igaarastes? Han undretes, hvad Mama og Papa vilde sige til saadant, naar de kom hjem. Fanchon protesterede med Suk og Taarer, Frøkenen gik altid alene tilfjængs nu, hun havde selv ønsket det, og Madame vilde have det; og havde ikke Fanchon selv været rent fra sig af Tandpire og været nødt til at tage den Medicin. Aldrig, aldrig oftere vilde hun bruge den — af! det stakkels Barn. Det var ikke ligt Frøkenen at gaa ud saadun alene; hun vilde løbe efter Politiet nu straks.

Men Horace sagde vigtig, at det var hans Forretning og forhørte derefter de andre Tjenere om, naar de havde seet Marjorie.

John jagde, at da han tændte Gasfen i Gangen, hørte han Marjorie raabe fra Bibliotheket, men fandt, da han vilde lufte hende ud, at Døren var aflaaet. Her standsede John og saa paa Horace, som blev bleg tiltrods for sine Bestræbelser for at se ligegyldig ud.

„Ja,“ sagde han og paatog sig en kjæk Mine, „hun var næstevist og uforstammet mod mig ved Døren, saa luffede jeg hende til Straf inde en Stund. Da jeg sidst saa hende, gik hun ned af Bagtrappen for at se efter Dandy. Skaf mig nu min Frokost, saa skal jeg gaa og tale med Politiet.“

Fanchon var utroftelig og drøftede atter og atter Sagen med de andre Tjenere. Marjorie var bleven den varmhjertede franske Pige Kjøer, og hun var fuld af Sorg og Angst for Barnet, og skjønt hun havde

Forstand nok til ikke at røbe sin Mistanke for nogen, var hun dog i sit Hjerte overbevist om, at Mafster Horace vidste mere om Marjories Forsvinden, end han vilde ud med.

Da Horace havde spist Frokost, skyndte han sig først til Jack Miller for at bede ham hente Hyder. Kunsten skulde komme tilbage med Hestene den Dag, og alt maatte være i orden, da denne ellers kunde underrette Mr. Wylde om, at Hundene havde været i Stalden.

Alt syntes ogsaa at føje sig for ham, Jack kom netop og tog Hyder med sig i samme Øjeblik, som Andrew kjørte frem for Stalden; men hvad hans Bestræbelser med Hensyn til Politiet vilde blive til, fik ingen vide, for da han havde seet Jack og Hyder forsvinde om Hjørnet, kjørte en Vogn frem for Døren, og ud steg hans Far og Mor.

Dette kom noget pludseligt; men Horace sprang snartraadig hen til dem og raabte, før hans Moder var kommen indenfor Døren: „Na, Mama! Marjorie har været borte siden igaar, og ingen ved, hvor hun er bleven af.“

En heftig Scene paafulgte, just som han havde ventet. Fanchon kom farende ned til sin Frue og begyndte at fortælle om sin Tandpine og Klorosformen, og Mrs. Wylde overgav sig til et Krampeanfald, medens Mr. Wylde forgjæves bestrebte sig for at blive hørt i dette Babel og tilsidst greb Horace i Skulderen og drog ham med ind i Biblioteket, lukkede Døren og forlangte en Forklaring.

„Ja,“ sagde Horace, forsigtig vejende sine Ord og skjælvende af Frygt for, at hans Far skulde finde ud hans Skurkestreg, „Marjorie forsvandt igaar aftes paa en højst ubegribelig Maade. Fanchon troede, hun var hos mig, og jeg var paa mit Værelse; saa vidt jeg ved, kom hun ikke op igjen, efterat vi havde spist Middag.“

„Horace,“ sagde hans Fader og saa skarpt paa ham, „hvad har Du haft at gjøre med Marjories Forsvinden? Hun gaar aldrig ud alene, det er hun bleven forbuden, og hun er altid lydlig; der maa have været en underlig Grund til en saadan Handlemaade af hende.“

Horace vred sig under sin Faders Blik, men hans videre Bemærkninger gav ham Tid til at fatte sig.

„Du er altid uretfærdig mod mig,“ raabte han heftig. „Seg ved ikke, hvad jeg havde at gjøre dermed, det var ikke min Forretning at passe paa hende. Hun var meget næsevis mod mig ved Middagen, og efter Desferten stængte jeg hende inde i Biblioteket en halv Times Tid til Straf. Den sidste Gang, jeg saa hende, gik hun ned Bagtrappen for at se efter Dandy.“

Horace talte fjækt; fikker i den Tanke at han tilbølgelig talte Sandhed og kom John i Forkjøbet ved selv at fortælle, at han havde lukket hende inde.

Mr. Wylde's Ansigt tabte noget af sin Stræng-
hed. Han tog sin Hat. „Er det den hele Historie, maa jeg straks gaa og underrette Politiet.“ Men inden han gik, kaldte han den ene efter den anden af Tjenerne ind og hørte, hvad de havde at sige, dog uden at faa mere Lys i Sagen. Den Politibetjent, Mr. Wylde bragte med sig tilbage, undersøgte alt nøje og fandt Sagen overordentlig mystisk. Hvis Barnet var gaaet alene ud og ikke havde kunnet finde hjem igjen, var det rimeligt, at hun var bleven bragt til en Politistation. Han nedskrev alle Omstændigheder, fik en nøjagtig Beskrivelse af Marjorie og desuden hendes Fotografi og lovede at komme tilbage inden Aftenen og afgive sin Rapport.

Men tre Uger gik uden nogen Efterretning om Marjorie. Alle mulige Forholdsregler, der kunde lede til hendes Opdagelse, var blevet tagne, men hendes Skjæbne forblev uopklaret. De havde haabet at kunne forfølge hendes Spor ved Hjælp af Guldperlerne, men ingen saadanne havde været at se i nogen af de Udsalg, hvor Tyve plejede at afhænde sine stjaalne Sager. Opdagelsesbetjentene kom til den Slutning, at hun var bleven stjaalet og bragt til en anden By, og grundede deres Haab om at finde hende paa den Belønning, Mr. Wylde havde udlovet.

Da fjorten Dage var gaaet i forgjæves Søgning, fandt Mr. Wylde, at det var hans Pligt at underrette Dommer Gray om den sorgelige Begivenhed og skrev et rørende Brev, fortalte om, hvor kjær Marjorie var bleven ham, hvor ensomt hans Hjem var uden hende, som han havde haabet skulde blive en Datter for ham istedetfor den, han havde tabt. Mr. Gray opholdt sig, da han modtog dette, paa en liden

Villa mellem „the White Mountains“, hvor Regie nu havde været seks Uger og kommet betydelig til Kræfter igjen. Samtidig med Mr. Wylde's Brev kom flere andre, blandt hvilke et angik Marjorie.

Mr. Gray sad hos Regie, da Posten blev bragt ham, og da han tænkte, at Mr. Wylde's Brev mulig kunde indeholde et fra Marjorie, aabnede han dette først. Et Udraab af Forbauselse og Sorg undslap ham, idet hans Øjne før over dets Indhold.

„Hvad er det, Papa?“ spurgte Regie og saa op fra sin Bog.

„Hvilken forfærdelig Ulykke! Jeg har faaet Brev fra Mr. Wylde om Marjorie, stakkels Barn! — læs det selv og se, hvad han siger.“

Regie greb Brevet og læste det hastig, begyndte saa om igjen, det var, som om han ikke kunde tro sine Øjne, derpaa saa han op i sin Faders Ansigt, og da han kun fandt Sorg og Betyrning skrevet der, lagde han Hovedet ned paa sine foldede Arme og hulkede højt tiltrods for al sin Mandighed.

„Dødvil ikke Haabet, min Gut,“ sagde Mr. Gray, som selv havde Taarer i Øjnene. „Seg haaber, Mr. Wylde er altfor mistroelig, og at vi endnu skal faa se Barnet i god Behold i New-York.“

„Men tænk blot,“ sagde Regie med halvkvalt Stemme. „Hun kan være kommen i Hænderne paa flette Folk, som behandler hende grusomt — laar hende, ligesom denne Judy. Min stakkels, kjærlige lille Madge!“ og atter sank hans Hoved ned paa de foldede Arme.

„Papa,“ sagde han, efter nogle Øjeblikkes Forløb, „det nytter ikke at lade mig blive her længere; jeg er en hel Del stærkere nu, og hvis Du rejser om New-York — sig ikke et Ord, Papa, jeg ser det i dit Ansigt — hvis Du rejser, saa tag mig med Dig, og lad Meta rejse hjem med Tante Rachel.“

Mr. Gray saa estertænkstomt paa det ivrigt bøn-faldende Ansigt, før han gav noget Svar. Doktoren havde sagt, at Regie næsten var sig selv igjen, og Vejret var ikke saa meget hedt til at være i September, Gutten vilde sørge og føle sig ulykkelig, naar han var rejst, og han vilde ogsaa nødig undvære ham selv. „Na, ja, lad gaa,“ sagde han kjærlig; „hvis Du kan være fornuftig, gaa tidlig til Ro og vogt Dig for at komme i altfor stærk Bevægelse. Men lad mig nu læse mine Breve, før vi ordner os til Rejsen, og gaa Du ned og fortæl Tante Rachel og Meta om Marjorie.“

Det sidste Brev, han tog op, havde et udenlandsk Poststempel, og da han læste Underkristen, fandt han, at det var fra Barry & Williams.

„Kjære Sir!

Vi har nøjet med at besvare Deres Brev af 21de Maj paa Grund af vor ældste Kompagnons Fravær. Han kunde nemlig bedre give Dem Underretning om forudoms Klienter end vi.

Den eneste Dr. Rodman, som han erindrer, var en Herre, som havde Beskæftigelse for Mrs. M. Hervé, en fransk Dame, hvis Adresse dengang var Strand — Mr. Barry kan ikke sige hvilket Nummer. Beskæftigelsen lød paa Bankierhuset Morgan & Co. og oversteg ikke femti Pund.

Mr. Rodmans Adresse var dengang Elive Bros, Importør, 34 John Street New-York! Om Mrs. Hervé kan vi ingen Underretning give, undtagen at vi engang modtog et Brev fra Marjories med Spørgsmaal om hendes Adresse. Det Brev var undertegnet „Armand Hervé“, og omtalte Damen som dennes Niece.

Idet vi beklager ikke at være istand til at give nærmere Oplysninger, har vi den Ære at forblive

Deres ærb.

Barry & Williams.

Dommer Gray nedskrev Adressen paa Elive Bros og besluttede at gaa derhen, medens han var i New-York.

Da han senere om Aftenen sad sammen med Regie paa sit Værelse, fortalte han ham om Barry & Williams Brev, og Regie blev højlig interesseret.

„D, Papa, det ser næsten ud til, at vi alligevel skal finde ud noget om Marjorie. Hun fortalte mig en hel Del selv, og jeg har en liden Bracelet hjemme, som hører hende til. M. S.“ — det maa jo være

hendes Moders Forbøgtauer, ikke sandt? Disse Engelskmænd siger, hendes Navn er Hervé — den kjære Madge, hvor glad hun vil blive, naar det bliver bevisst, at hun ikke er ist! —

Mr. Gray var glad ved at se, at Regies Interesse for Marjories Familieforhold optog ham i den Grad, at han næsten glemte Barnets Forsvinden, og de blev siddende oppe en halv Times Tid og talte om Sagen. Men jo mere han selv tænkte paa Marjories Skjæbne, des mere haabløst forekom det ham at gjenfinde hende. Hvor mange Gange var ikke noget lignende hændt og aldrig bleven opklaret.

Den magelige Maade, de foretog Rejsen paa til New-York, forekom Regie meget kjædelig; men hans Fader forstod øjenynlig bedre end han selv, hvor svag han egentlig var, for da de ankom til „the Fifth Avenue Hotel“, maatte han gaa til sit Værelse og hvile før Middag. Mr. Gray lovede at tage ham med til Wylde's om Aftenen.

I Herrernes Læseværelse traf Dommeren en gammel Kollega, Mr. Ransom, som han ikke havde seet paa flere Aar og var glad ved at gjense. Han havde i flere Aar boet i New-York, og det faldt Mr. Gray ind, at han mulig kunde give ham nogen Besked om Firmaet Elive Bros.

Paa hans Spørgsmaal herom svarede Dommer Ransom, at han kjendte Navnet, men ikke Personen. Han vidste, at det var et meget rigt Handelshus med Filialer i Udlandet. Det gamle Firmas Navn var Selden Elive & Co. „Jeg erindrer godt gamle Mr. Elive,“ fortsatte han, „jeg tror, jeg nylig hørte, at han havde haft et apoplektisk Anfald, hvorefter han havde forladt New-York og rejst til sit Landsted, hvor ved jeg ikke. Hans Forretning bliver nu drevet af hans Søner.“

En Herre, der sad i Nærheden, lagde nu sammen sin Avis og kom hen til Mr. Ransom. „Hvis Deres Ven,“ sagde han høflig, „ønsker nogen Underretning om Firmaet Elive Bros, skal jeg med Fornøjelse give Oplysninger derom. Selden Elive er min Far; jeg er Kompagnon og Bestyrer af Forretningen i Philadelphia.“

Dommer Gray hilste paa Mr. Elive og spurgte, om han kunde give ham Oplysning om en Dr. Rodman, som for seks-otte Aar siden havde jendt Beskæftigelse for Firmaet til England.

„Rodman?“ sagde Mr. Elive. „Rodman? jo vent, jeg hukker ham. Han var et daarligt Subjekt, som ved sine flette Baner tabte en god Praksis, og om jeg hukker ret, anfatte min Broder ham et kort Tid som sin Bogholder. Marsagen til, at han gjorde dette — Mr. Elive betænkte sig, idet der gik en Sky over hans Ansigt — „var en Familieafære. Han havde været en Universitetsven af min yngste Broder;“ han afbrød igjen, som om han havde tænkt paa at sige noget mere, men befindede sig

„Kunde De give mig Dr. Rodmans nuværende Adresse?“ spurgte Mr. Gray.

„Nej, det er jeg desværre ikke istand til. Jeg erindrer, at han blev affædiget paa Grund af sine Udskjelser, og maatte der ogsaa var andre Grunde, hvorfor min Fader ikke kunde taale ham. Vi har siden tabt ham af synne, og jeg er nærmest tilbøjelig til at tro, at han har drukket sig ihjæl.“

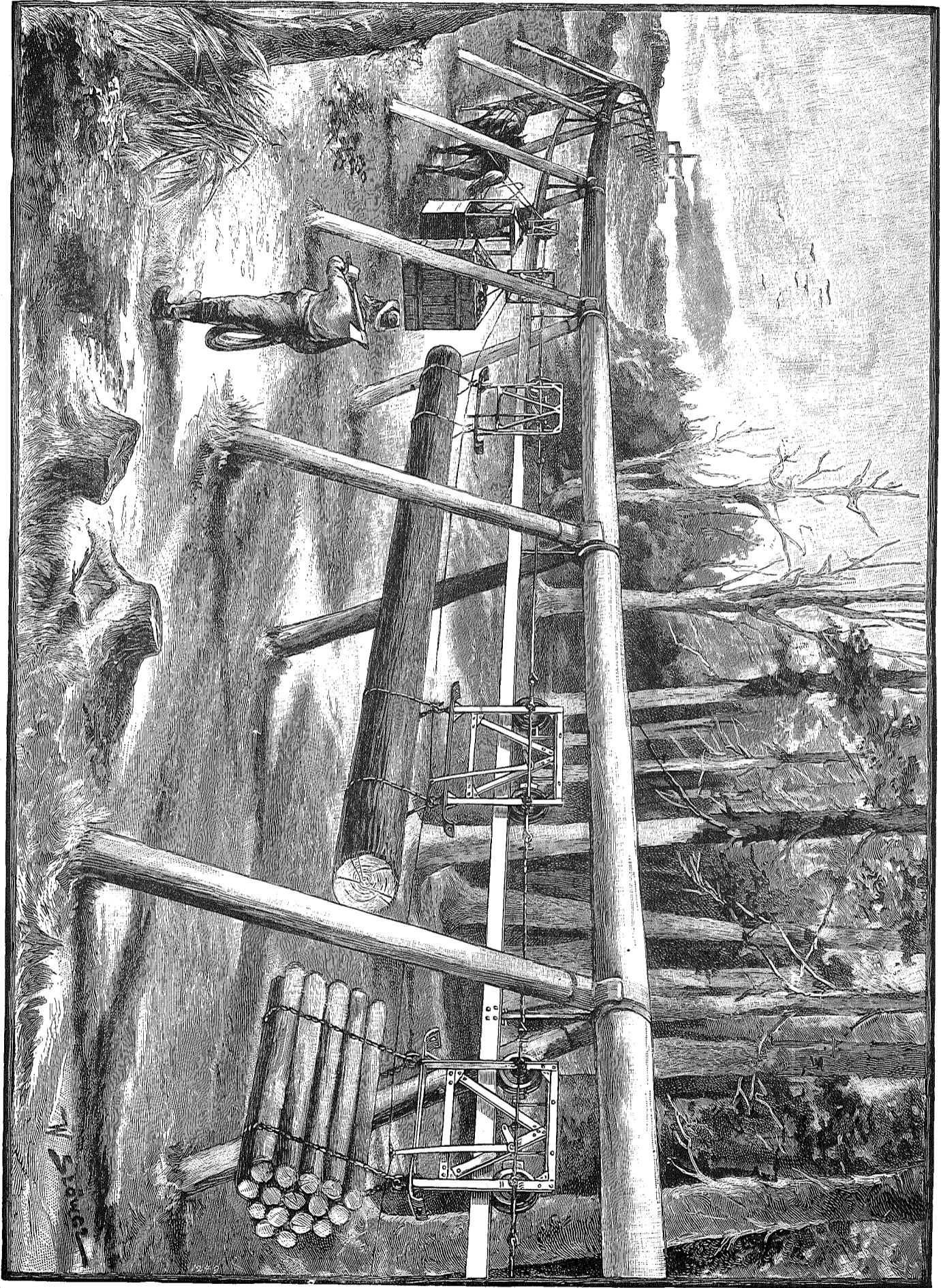
Mr. Gray takkede og leverede sit Kort, hvorefter de tre herrer førte en behagelig Konversation til Middagstid.

Mrs. Wylde sad i sin Dagligstue, da Mr. Gray og Regie blev meldt, hun kom dem imøde med et bedrovet Ansigt. „D, Dommer Gray, jeg er ganske bange for at møde Dem — og Dem, Mafster Reginald. Det kjære Barn! just da jeg var kommet til at elske hende, og Mr. Wylde var bleven saa glad i hende. Han er bleven ganske magr af Engstelse og Sorg disse Uger, og jeg har ikke kunnet rejse til Newport, som jeg havde tænkt paa. Det er, ligesom her skulde være en Død i Huset,“ og Mrs. Wylde havde sit Lommeurklæde med sorte Kanter til sine Øjne og hulkede frampagtiigt.

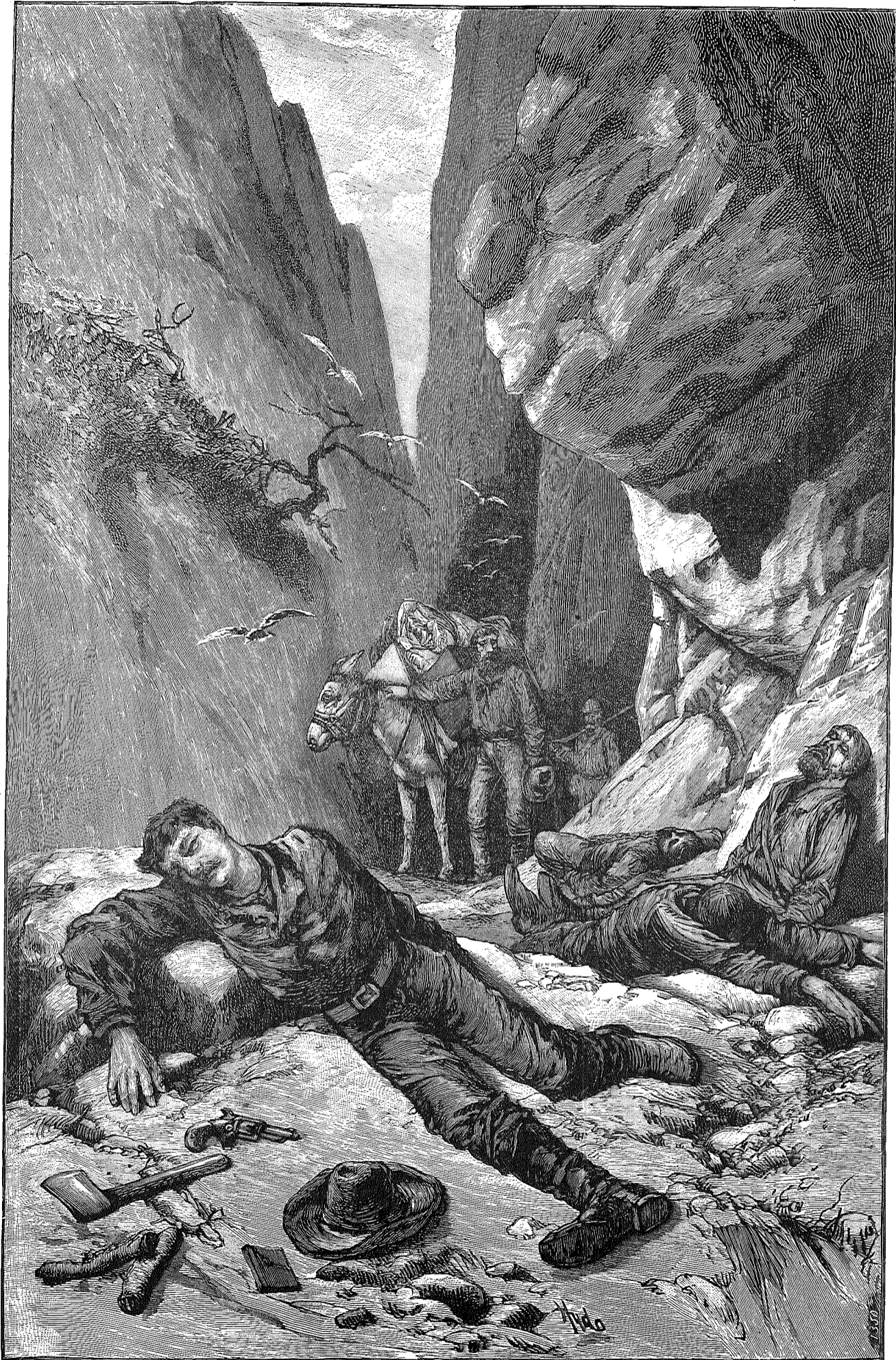
„Har De da intet hørt fra Marjorie?“ spurgte Mr. Gray.

Regie blev bleg, da hun svarede: „nej, intet. Det er saa mystisk, hvilket gjør det end mere pinligt. Jeg tror nu, hun er død,“ sagde Mrs. Wylde hvissende.

„Min kjære Frue, jeg beder Dem, vær forsigtig,“ sagde Dommeren sagte, idet han angstelig saa hen til Regie. „Er Deres Mand hjemme?“

En Transportbane i Nordamerika. Efter Tegning af Missy Stamer.

Forulykkede Guldsøgere i Sierra Madre.

Mrs. Wylber sagde, at hun troede, han var, og ringede efter John, der bragte det Bud tilbage, at hans Herre ønskede at se Mr. Gray i Bibliotheket.

Regie tilfaste sin Fader et bønligt Blik, han frygtede for at blive alene tilbage hos Mrs. Wylber; men da Mr. Gray tænkte, at Mr. Wylber maatte vilde tale alene med ham, rystede han paa Hovedet og fulgte John.

Mrs. Wylber blev ved at snaffe, Regie havde aldrig nogensinde fundet hende saa kjedelig, og den Maade, hvorpaa hun talte om Marjorie, var ham næsten uudholdelig. Hun paastod, at han skulde være med hende op i Marjories Værelse, hvor alting stod, just som hun havde forladt det, og Regie kunde ikke tilbageholde sine Taarer, da han saa Serafina i Lænestolen, men vendte Ryggen til Mrs. Wylber, forat hun ikke skulde se hans Bevægelse.

„Jeg tror, Horace fandt et Stykke Papir i Bibliotheket, som var en Begyndelse af et Brev til Dem,“ sagde Mrs. Wylber, da de gik ned. „Han maa give Dem det — ak, der er han,“ og Horace kom ind. „Min Søn, her er Reginald Gray.“

Regie nølede et Sekund, inden han rakte ham Haanden, hvilket Horace instinktmæssig fik et Indtryk af og skrev sig bag Øret.

„Hvorledes befinder De Dem, Gray?“ sagde han ligegyldigt. „Det er temmelig varmt i Aften til at være i September, finder De ikke det?“

„Jeg har vist ham Marjories Værelse,“ sagde Mrs. Wylber, „og jeg skulde ønske, Du vilde give ham det Papir, Du havde her igaar.“

„Med stor Fornøjelse,“ sagde Horace og gik foran ind i Bibliotheket. „Det vil sige, hvis De bryder Dem om saadant Strab. Moder gjør altid saa meget Bæsen af en liden Ting.“

Regie syntes ikke om den haanlige Tone og svarede temmelig indigneret: „Det er ikke underligt, at hun føler sig uhyggelig for Marjories Skyld — en saadan sød, elskelig liden Pige, som hun er.“

„Na,“ sagde Horace, „jeg kunde ikke se saa meget elskeligt ved hende. Det er jo strækkelig, naturligvis — han erindrede pludselig, at han burde udtrykke nogen Beklagelse — „men hun kommer nok igjen. Her er Papiret.“

Regie tog det. Det var et Blad af hendes Skrivebog med to Linier skrevet med store, underlige Bogstaver:

„Kjære Regie!

Jeg har faaet dit prægtige Brev. Jeg elsker Dig af hele mit Hjerte. Kom snart.“ —

Regies Læber zitrede, han tog frem sin Notisbog og gjemte det omhyggeligt der.

Horace iagttog ham med et drillende Smil. „Nu, det maa jeg rigtignok sige gaar over min Forstand.“

„Hvilket?“ spurgte Regie roligt.

„At gjøre saadant Bæsen af det næsevise Barn.“

Horace havde bestemt, at „Gray skulde faa det“, og det fuldkommen rolige Ansigt foran ham lod ham ikke ane den Sid, der laa skjult under denne ydre Ro, saa han fortsatte kjæft: „Ja, jeg kalder hende en næsevis Unge. Hun var uforfremmet nok mod mig den Aften, før jeg stængte hende inde.“

„Stængte hende inde? hvor?“ for Regie op.

Mr. Wylber havde forsøgt at dække sin Søn, saa vidt han kunde og havde ikke nævnt dette.

„Hvor, aa, herinde, jeg formoder, det var da, hun skrev det dyrebare Papir. Jeg fandt det ialfald her paa Gulvet, just hvor De staar. De kan ikke forestille Dem hvilket Hus her har været disse tre Uger. Moder grædende, Fanchon rent fra Sands og Samling og Far med Politikonstabler hvert Døgn paa Dagen, og sur og alvorlig. Og hvad skyldes det altsammen? ikke andet end en liden smudsig irsk Tiggerunge, taget op —“

Regie tog hurtig et Skridt henimod ham, og inden han kunde samle sig, blev han grebet i Kraven og rystet voldsomt, medens et Par smukke blaa Dine formelig gnistrede mod ham.

„Vov ikke at sige det, Du elendige Fyr!“ skreg Regie bankende ham af al Magt. „Jeg vil straffe Dig for at have indestængt hende, tag det! og det! og det!“

Fanchon, som gik igennem Gangen, hørte Horace hyle og saa med stor Tilfredshed paa, at den unge Tyrant fik en Dragt Brygl af „den smukke Herre“, medens Mr. Wylber og Dommeren hurtig kom over fra Dagligstuen for at se, hvad der var paa færde.

„Men Regie!“ lod hans Faders forbausede Stemme.

„Ja, Sir,“ sagde den unge Herre, idet han gav Horace et Sparf tilside og sank ned i den nærmeste Stol. „Jeg kunde ikke andet, Mr. Wylber, De vilde gjort det samme, havde De hørt ham tale paa den Maade om Marjorie. Bliver hun nogensinde funden igjen, skal hun ikke komme her tilbage og blive mishandlet af Dig, din afskyelige Knekt!“ tilføjede han rent fra sig selv. Og da Horace sprang op og for hen til ham, faldt Regie pludselig tilbage i Stolen og besvimede.

Fanchon, som havde lyttet udenfor Døren, kom straks paa sin Herres Kalden, hjalp at lægge Regie paa Sofaen og bragte alt, hvad hun kunde finde paa, som Oplivelsesmiddel.

Besvimelsen varede ikke længe, og da han var istand til at rejse sig op, saa han paa sin Fader. „Jeg kunde ikke gjøre ved det, Papa,“ sagde han.

Mr. Wylber, som havde talt med Horace i den anden Ende af Værelset, svarede ham: „De har gaaet ret. Hvis Horace havde talt saa til mig, vilde jeg have straffet ham strængt. Det gjør mig hjertelig ondt, Reginald; jeg elskede lille Marjorie næsten ligeaa højt som De, min kjære Gut.“

Regie lagde kjærlig sin Haand paa Mr. Wylbers Arm. „Tror De, vi nogensinde finder hende igjen, Sir? Jeg er bedrøvet over, at jeg sagde dette, om at hun ikke skulde komme hid mere.“

„Opdagelsesbetjentene giver mig meget lidet Haab,“ sagde Mr. Wylber vemodig; „men hvad som helst jeg hører, skal De saa vide. Maa De afsted nu, Mr. Gray? Tag denne Gut med Dem, naar De kommer igjen, og kom, naar De kan, vi vil altid blive glade ved at se Dem, baade Louise og jeg. Kan De ikke komme imorgen til Middag?“

Mr. Gray sagde, det var umuligt, da han maatte tage hjem næste Dag. Regie trængte til Hvile og Ro efter al denne Sindsbevægelse.

Horace havde foretrukket at forsvinde; men Fanchon havde fundet Regies Hantel i Gangen, efterat de var gaaet ned til Vognen, og kom nu løbende ned med den, før de kjørte bort. „Frokenen har talt saa ofte om Dem,“ hvilede den livfulde franske Pige. „Hun sagde altid, min kjære Regie — ja mange Gange. Monsieur, jeg er Dem saa taknemmelig, fordi De revjede Master Horace — han er en meget slet Dreng!“

Regie kunde neppe lade være at le, da hun takkede ham.

„Jeg formoder, det var forfærdelig galt,“ sagde Regie, da de var komne tilbage til Hotellet. „Jeg formoder, det var forfærdeligt at give Horace Wylber ham Brygl i hans eget Hjem, men havde Du hørt ham Papa, den Maade, han talte paa, mener jeg, sandelig Du vilde kogt over. Og de kan sige, hvad de vil, Papa; jeg tror, jeg skal saa se min kjære lille Madge igjen en Dag. Jeg har den underligste Forudsættelse deraf. Det forekommer mig, at jeg selv skal finde hende og udfinde hendes Familieforhold ogsaa. Jeg lovede hende, at jeg skulde, naar jeg blev Mand, og det vil ikke være saa længe efter, jeg er færdig ved Universitetet.“

„Læg Dig nu til at sove, Rex,“ sagde hans Fader rolig smilende.

„Ja, Sir,“ og der blev nogle faa Minutters Pause.

„I ethvert Fald,“ udbrod Regie paany, „hør der ogsaa averteres i vore Aviser, og“ — tilføjede han halvt isøvne, „jeg er dog saa glad over, at jeg gav Horace det glatte Lag.“

[Fort.]

Fra det evige Hjem. (Julenat.)

I Nat, da Verdens Frelser, Krist, blev født,
Og Jordens Glædessang mod Himlen stiger
Er ogsaa Fest heroppe, hvor al Nød
Er evigt glemt i Kjærlighedens Riger.

Og Himlens Perleporte aabnes brat
Af lyse Engle, der til Jorden svæve.
Og Himlens Frydetoner denne Nat
Med Jordens blandet gennem Luften bæve.

Og medens Himlens glade Aandekor
Den længselsfulde Klang fra Jorden høre,
Jeg skue vil ned til den fjerne Jord,
Mens der imellem os er aabne Døre.

Jeg ser det Sted, der kaldtes før mit Hjem,
Ved hvilket frosne Elv saa klart afspejler
Hver Himlens Stjerne og de Skyers Bræm,
Der over Hvælvingen i Natten sejler.

Jeg ser de Træer ved det kjendte Hus;
Nu Sneens Lin de nøgne Grene dække.
De staar der ventende i Vindens Sus,
Til Vaarens Varme vil til Liv dem vække.

I Stuen sidder tvende, — ak, om dog
Jeg kunde hviske mildt i deres Øre
Et Ord i Himmelkjærlighedens Sprog,
Som kunde deres Hjerter saligt røre.

I hulde Engle, tag min Hilsen med.
Og naar I nu for Jordens Børn at gavne
Med Glædesbud usynlig svæve ned —
Da gled og deres Hjerter, som mig savne.

Fortæl dem om vort Hjem højt over Sky,
Hvor Julens Barnekonge Sceptret fører; —
Hvor sødt det klinger i den fagre By,
Naar Himlens Sangerskare Harper iøre.

Fortæl dem, hvordan Jubelsangen gaar,
Naar Bud her kommer om en omvendt Synder,
— Hvordan som Vandets Lyd den sammen slaar,
Naar Kristnes Hjemkomst Englene forkynder.

Og sig dem, at her er et Sted for dem —
En dejlig Plet ved Floden, som her flyder,
Hvor forudgangne Kjære venter dem,
Hvor Livets Træ dem gyldne Frugter byder.

Ja sidder de end mangan Julekveld
I Stridens Land med Savnet i sit Hjerte,
— De har i Herrens Ord et Livets Væld,
Der nok kan give Sjælen Fryd for Smerte.

Ja bed dem være tro til sidste Stund
Mod ham, som led for Verdens Synd at sone
Indtil de hører Kaldet fra hans Mund:
Kom hid, Du Elskte, modtag Livsens Krone!

Saa binder Kjærlighedens Rosenbaand
Guds Børn paa Jord med dem i Morgenrøden
Og gjenforener dem ved Herrens Haand;
Thi Kjærlighed er stærkere end Døden.

J. G. Røther.

Af en Gammels Papirer.

Fortælling
af
Ernst Evers.
(Fortf.)

Barnet bærer sin Bedstefaders Navn; ja, min Bruno nærer endnu Kjærlighed i sit Hjerte til Fader og Moder; men han anser mig for den uhykkelige Mand, hvis Blik er stængt af de Stranker, som en mørk Tro har draget, og hvis Hjerte hænger ved Dogmer. Det er ond at se, at et Barn ikke kan forstaa fra hvilken Kilde han egen Fader øser sin Kjærlighed, henter sine Kræfter og finder sin Fred.

Da jeg for et Aar siden besøgte ham, holdt min Bruno et Foredrag over Dannelsen i Arbejdersamfundet. Han brugte mange store Ord, og hans Tilhørere tiljublede ham sit Bifald, da han sluttede med den Kraftsats: „Dannelsen er først det rette Liv.“

„Ja, jeg er enig med Dig deri, min Bruno,“ sagde jeg, „men Du har ikke nævnt al Dannelses Grundlag.“

„Hvad mener Du dermed?“ spurgte han.

„Min Søn, Dannelsen er Livet,“ svarede jeg, „men hvor Bønnen er forstummet, der er Mennekket dødt, det Dannelsen, der er stabt efter Guds Billede. Jo mere Dannelsen, desto mere Bøn.“

Da taug min Søn. Jeg ved godt, hvorfor han taug: han beder ikke, og naar jeg taler til ham om Bønnen, da begynder det at hamre og banke i hans Samvittighed. Min Bruno vil ikke tilstaa det, men det er dog sandt. Det er imidlertid godt, at hans Samvittighed endnu er vaagen.

Men er ikke hans Samvittighed ogsaa slumret altid dybere ind? Er mit Barn ikke gaaet ind i de Gubløses Raad og sidder, hvor Spotterne sidder? Er ikke Bludsalget den Magnet, der drager ham til sig, thi han har Lykken sidende derhjemme ved sin Aene? Vantroen har altid Fortjærlighed for Verden og dens Lyst. Men skal ikke alligevel tilfældigt den store Kjærlighed vinde Sejr over den store Fattigdom? Eller skal vor Bertha engang segne ned og bekjende: „Jeg har været en Daare, der har lænket mig til denne Mand?“

Jeg vil lægge Pennen ned og folde mine Hænder over mine Børn; jeg folder dem sammen med den trofaste Kvinde, der altid stuer elskende opad og haabende fremad. Jeg vil folde dem over min Bruno med Bøn om, at han ikke blot maa være en Lærer, men en aandelig Fader for sine Disciple. Thi saa skal det være: Ved den Helligaands Kraft skal Læreren vække aandeligt, himmelsk Liv. Men den, der skal vække, maa først selv være bleven vækket. En ret Skolemester skal vise sine Elever, hvorledes man med ugunstig Vind kan sejle mellem Brændinger og Skær, ja endog kæmpe sig frem mod Strømmen. Det kan kun Mennekter, der har aabne Døje og en fast Villie. Kun et fromt Sind skaber klare Døje, kun et fast Hjerte danner faste Hjertes. Men det er en kostelig Ting, at Hjertet bliver standhaftigt, hvilket sker gennem Naade. Derfor vil jeg lægge Pennen ned og bede — bede til Naaden — om Naade.

III.

Det er bleven Aften og Dagen hælder; og naar Skyggerne bliver lange, og Gravmørfet sender sine Bud over Landet, da bliver der Hvile for trætte Hænder.

Forrige Høst faldte jeg mit 75 Aar. Da bad jeg min kjære Sognepræst at skjænke mig et Hvileaar efter Livets Arbejde, og han sagde: „Som Gud vil, min kjære Feldmann, Menigheden under Dem endnu mange Hvileaar og vil med Glæde betale Pensionen.“

Første April fik jeg min Afsked. Nu sidder jeg her og blader frem og tilbage i den svundne Tid og i de gamle Blade, har atter taget Pennen i Haanden og tænker ved mig selv: Med Medskrivningen af din Livshistorie, gamle Skolemester, gaar det Dig som med Hønsene, naar de skal lægge Æg til Vinteren. Naar Regnvejret indfinder sig, begynder de at fagle, og Ægget ligger i Redet. Men det er

kun et Prøveæg, og med det ene lader de Gamle det bero en lang Tid, indtil de atter engang, maasse af Fejltagelse, lægger en liden Godtgjørelse for Spise og Omjorg i Redet. Saaledes gaar det stødvis og med lange Pauser baade hos dem og hos mig. Ja, nu er det bleven Hviletid, og i Skolestuen har en anden indtaget den Trone, fra hvilken Kristoffer Feldmann har svunget Scepteret i 46 Aar.

Naar jeg kaster Blikket tilbage og ser de Mennekter, der har sidet paa Skolebenken for mig, ser hvorledes de vandrede deres Vej op og ned, snart i Solskin, snart i dyb Skygge, snart i Fredens milde Susen, snart højet under Livets Storme, da jubler jeg stundom af Glæde, medens jeg til andre Tider kan udstøde tunge Suf; thi fra hver enkelt Livsvej lyder det: „Kristoffer Feldmann, det er dit Barn, der vandrer her!“ Og hvor mange af dem er ikke allerede dragne afsted paa den sidste store Rejse, paa den bratte Sti, der ender deroppe over Stjernerne, eller den Vej, der fører til det yderste Mørkes Dyb, hvor der er Graad og Tænders Gnidsel. Ja, Korjene og Gravhøjene ude paa Kirkegaarden raaber ogsaa til mig: „Kristoffer Feldmann, det er dine Børn!“ Da føler ofte den gamle Skolemesters fattige Hjerte sig saa uendelig rigt, og ofte igjen til Gjengæld saa underlig fattigt. Og naar jeg tænker paa de ungdomsfriske Skikkelser, som jegnede i Graven, da siger jeg til mig selv: „Gamle,“ siger jeg, „de nye Huse falder sammen, men Ruinerne staa der fra Slægt til Slægt og stuer ned paa Gravene.“ Der hviler de — de, der har fundet Naade, og de, der ikke har fundet den, ved Siden af hinanden — Kristoffer Feldmanns Børn. Men naar jeg blader i disse Blade og læser den blegnede Skrift, da ser jeg, at jeg har skrevet mere om mit Hertes-Barn og mit Smertens-Barn, om min eneste Søn, Bruno, end jeg har skrevet om mig selv. Saa vil jeg da ogsaa idag atter baade begynde og ende med Bruno.

Åh, du min stakkels Bruno, hvor Du er bleven fattig, thi du var saa rig! Du havde et Hjem, i hvilket trofast Kjærlighed bad for Dig, Du havde en Hustru, som var af større Værdi for Dig end en kostbar Edelsten, og Du havde Kristoffer; og I tre boede sammen som Smaaflugene i et varmt Rede. Da kom Lynstraalen. Den for frem som fra klar, blaa Himmel. Da I med frejdigt Haab troede at skulle drage ny Lykke imøde, da forvandlede Lykken sig først til en Uvejrsstyk og derpaa til mørk Nat. Da Bruno tilfrem mig: „Desværre maa jeg meddele Dig, at vor himmelske Fader har skjænket os en dødsdødt Gut, da begyndte jeg at skjælve, og min Hanna græd. Men tre Dage efter skrev min Søn, at hans Hustru laa i Feber, og atter efter tre Dages Forløb meddelte han os, at hun havde seet Englene staa ved sin Seng og ikke kunde se andet end Engle; men at Lægen nu havde berøvet ham alt Haab, at Smerten vilde knuse ham; thi han kunde ikke tænke sig Muligheden af at leve uden sin Bertha. Uden hende vilde Livet for ham være en Orken uden Skygge.“ Ved for mig,“ saa endte han sin Skrivelse; „thi I formaar det bedre end jeg. Hvor meget jeg end raaber, finder jeg ingen Bønhørelse; det er, som om mine Skrig prellede af mod en haard Klippe, og jeg ved dog ikke at have gjort mig fortjent til en saa haard Straf.“

Min Hanna og jeg kæmpede paa vore Knæ for vore Børn, indtil vi modtog den korte Meddelelse: „Kjære Forældre, min Bertha er død; mit Livs Lys er udslukket, min Svagheds Støtte er brudt. Jeg er trostesløs, men kom og hjælp mig, at jeg ikke synker ned i Fortvivlelsens Nat.“

Min Hanna og jeg var dybt bedrøvede, bedrøvede over vor Berthas Død, men vel endnu mere bedrøvede over vor Bruno, der ikke i Ulykken kunde se Herrens Haand eller vilde erkjende Faderhjertet, der lod os se et vantro Hertes Jammer uden at tænke paa fra hvilken Kilde han kunde øse Helsebud. Vi stod ved hendes Kiste, ja vi var dybt nedbøjede, men vi var ogsaa glade. Lignede hun ikke en smykket Brud, der med Jubel drager sin Brudgom imøde? Hendes Ansigt talte om Raabet:

Send mig Binger, vær nu snar!
Jeg vil stybe af min Rede;
Åh, hvor salig den, som var,
Herre Jesu, i din Glæde!
Jeg vil op til Himmerig,
Jesu, tag min Stiel til Dig!

Og da jeg atter vendte mit taarefyldte Blik mod

hende, da forekom hun mig som en Engel, og det var, som om jeg maatte staa og vente indtil hendes Englevinger voksede.

Bruno stod ved Siden af os ved hendes Kiste. Han var som nedbrudt paa Sjæl og Legeme, men han kom ikke ind under Forjættelsen i hin Salme, som sjenker Balsom i den Bodferdiges Hjerte: „Herren er nær hos dem, der har et sønderbrudt Hjerte, og hjælper dem, der har et sønderknust Sind.“

Bruno græd ikke, men han knurrede og trodfede. „Nu ved jeg først, hvad jeg har ejet,“ sagde han. „Sorgen over det Tabte siger mig, hvor rig jeg har været.“

„Ja, min Bruno,“ sagde jeg og greb hans Haand, „Du har været rig, og vi har været rige med Dig. Men Grunden til at din Bertha var saa rig, at hun kunde gjøre baade Dig og os rige, var den, at hun ejede hine Skatte, som hverken Møl eller Kust kan fortære. Her ved hendes Kiste vil vi nu bede Herren om, at ogsaa det store Tab kan blive Dig til Binding; thi se, min Bruno, alle Herrens Ord gjælder endnu den Dag idag, din Frelses Forjættelse gjælder ogsaa for Dig: „Salige ere de, som sørge, thi de skulle hufvales.““

Da rystede han paa Hovedet og sagde: „Hvem kan bære en saadan Sorg?“

„Min Søn,“ svarede jeg, „det kan den, der bærer den med sin Frelser. Uden ham er vi svage, men med ham kan vi bære den allertungste Sorg.“

Han stuede trodsig ned for sig og sagde ikke et Ord. Han havde hidtil altid stolet og trodset paa Mennekketyrke, og han vilde ogsaa idag holde sig oppe ved egen Kraft, men Død og Smerte holdt en vældig Straffeprædiken for den stakkels Mennekketyrke og viste som med løftet Haand mod det Høje.

Saa bar de vor Bertha ud. Da Jorden faldt paa hendes Kiste, da følte jeg atter, hvor højt jeg havde elsket hende, og hvorledes det smertede derinde i Hjertet, men Sorgen over den Levende var dog meget større end Sorgen over den Døde. Min Bruno stod ved sin Hustrus Grav som et Træ i Orkens Sand, der ikke har Kraft og Næring, og som Vinden har højet og berøvet dets Blade. — Hvorledes skulde Enden blive?

Min Hanna og jeg rejste bort med dette Spørgsmaal i Hjertet, efter først at have sørget for, at en ældre, paalidelig Husholderste drog ind i Skolehuset.

Min Bruno ønskede dengang, at jeg skulde tage Afsked og flytte til ham; men at plante et saadant gammelt Træ som Kristoffer Feldmann over i en anden Have, det vilde ikke have været godt. Naar jeg hver Dag skulde have maattet se, hvorledes mit Barn højedes af ethvert Lærdoms Vej, og hvorledes han byggede sin hellige Gjerning paa Sand, da vilde mit Hjerte have været i en stadig Angst.

(Sluttes.)

Høflighed.

Høflighed er et Barn af et godt Hjerte. Jeg har nylig seet et Par Eksempler paa Høflighed, som jeg vil meddele uden videre Forklaringer.

En fattig Kone stod foran en Postkasse og skulde lægge endel Breve i den; men hun kunde ikke aabne Postkassens Laag, fordi hun havde Hænderne fulde af forskellige Pakker. Den ene Herre kom spadserende forbi efter den anden. Man smilede ad Konens Hjælpelessness. Hun turde aabenbart ikke lægge nogen af Sagerne fra sig paa Jorden, da den var vaad, og hun kunde vanskeligt med én Haand folde Laaget oppe og lægge de mange Breve ind. I det samme kom en elegant Herre forbi; det var en af Hovedstadens store Mænd. Han saa Konens Forlegenhed, og ganske rolig holdt han Postkassen aaben og lod Konen fortære sine Breve og Tryksager, hvorefter han selv gik ind paa Posthuset med en venlig Hilsen.

Et gammelt Bybud havde faaet en Masse lammenbundne Cigarasker at skulle transportere et Sted hen. Bludselig kraft en af Snorene, og en Blundt Kasse faldt fra ham. Han samlede sine Kasser op

og søgte at binde dem sammen, men dels var Snoren bleven for kort, og dels trillede Kasserne fra ham, hver Gang han fik dem stillet op. Han søgte ind i en Port med sine Sager. En Flok unge Kontorister sad ved Binduerne i Stueetagen paa det Sted, hvor Bybudet stod. De tyggede paa deres Pennekaster og morede sig kosteligt over Bybudets Forlegenhed; men ikke en af dem faldt paa at tage en Stump Hysing, gaa ud til Manden med den og hjælpe ham at faa Kasserne bundne sammen.

Da kom en elegant ung Dame forbi. Hun nikkede mildt til den gamle Mand og spurgte, om hun skulde hjælpe ham, idet hun resolut tog Hysingen af en Haandpaffe, som hun bar, lod ham binde den til og hjalp ham at holde paa Kasserne, medens han bandt dem sammen. Snart fik den Gamle sin omfangsrige Byrde læstet paa sine Skuldre, og glad over Hjælpen vilde han bukke og takke Damen, da uhyggeligvis hans Hænder, som han ikke kunde tage af, da han havde begge Hænderne optagne med at styre de store Paster, faldt paa Jorden. Det var ham ikke muligt at bukke sig og tage Huen op, og den blæste ud af Porten, ud paa Gaden og hen i Rende- sten.

Dette var formeget for de interesserede Kontorister, en skaldende Latter hørtes fra Stueetagen. Den unge Dame kastede et kort, foragteligt Blik paa de uvenlige Kontormænd, gik ud paa Gaden, tog Huen op og rakte den til den gamle Mand med et venligt Nis, hvorefter hun hurtigt forsvandt i Menneskeformlen.

Hvorfor er Menneskene saa uhøflige og uwillige overfor hverandre, at man skal finde saadanne Smaa- tjenester mærkelige?

Guds Værk og Menneskenes Værk.

Industrien er i vore Dage naaet til et saa højt Standpunkt, at der nu næsten ikke gives den Ting, som den øvede Mechaniker ikke kan forfærdige. Det vældige Lokomotiv, der rastløs farer hen ad vore Jern- veje, og det fine, lille Ur, der med alle sine Smaa- hjul kan faa Blads i et Armbaand, afgive begge hver paa sin Vis Vidnesbyrd om Menneskehaandens Smille, der udtænkte Værket, og Menneskehaandens Færdig- hed, der dannede det. Men selv i langt ubetydeligere Ting se vi, hvilken Fuldkommenhed med Hensyn til Arbejdets Udførelse Menneskehaanden kan opnaa, og hvorledes simple Brugsgjenstande ved findrigt Massineri frembringes i Tusindvis med utrolig Hurtig- heds og Akkuratse. Vi kunne jo til Eksempel herpaa nævne de almindelige Knappenaale og Syn- naale.

Lad os en Gang betragte en af disse Naale. Hvor er den ikke glat, og hvor smukt poleret! Og hvor fint og skarpt er den ikke tilspidset! Det mind- ste Tryk paa dens blødeste Hæue med dette lille Spyd vil lære os, at dets Spids er skarpleben, og vi undre os ikke længere om Naalens Evne til at trænge igennem det ofte tykke og haarde Materiale, som den skal gennembore.

Men hvad siger Mikroskopisten til dette smukke Eksempel paa Industriens Fuldkommenhed? Jo, han vil for det første fortælle os, at en fin Naal er et meget nyttigt Apparat for ham under hans Arbejde. Naar han skal præparere en Gjenstand for Mikro- skopet — hvad enten denne Gjenstand nu hører til Dyr- eller Planteriget — er det ofte nødvendigt for ham at adstille dens Væv eller Fibre, saa at dens fine Bygning kan blive blottet for Øjet, og hertil anvendes smaa Naale fastgjorte til et lidet Trækstift, og det er de mindste og fineste, der ud- vælges til dette Brug.

Saa hænder det ofte, at Mikroskopisten, naar han saaledes præparerer den Gjenstand, han vil undersøge, lægger den ind under Mikroskopet, og Naalen, han arbejder med, kommer da ogsaa ind under hans Syns- felt. Men hvilken Modsatning mellem det Syn, den frembyder nu, og det, den frembyder for det blotte Øje! Den er nu bleven maasse flere hundrede Gange forstørret, og det polerede Staal, paa hvis Overflade det uvæbnede Øje ikke kunde opdage den mindste U- jævnhed, er nu helt knudret og saa fuldt af Huller og Ujævnheder, at det mere ligner en gammel ilde medhandlet Jernstang end noget andet. En Knappe- naal viser en endnu ufuldkommenere Forarbejdelse, naar

den undersøges paa samme kritiske Maade; den har ikke alene en ujævn Overflade, men ogsaa en afftum- pet ja helt flad Spids; thi dens blødere Metal er blevet mere slidt ved Brugen.

Lad os nu sammenligne disse ved Menneske- haand fremstillede Spidser med et Par af dem, som Guds Haand gjennem Naturen har dannet. Lad os f. Eks. lægge en Rosentorn ind under Mikroskopet. Hvor langt finere er ikke dette Værk i Sammenlig- ning med Naalen ved Siden af. Her er ikke Tale om nogen ru Overflade, den har givet Plads for regelmæssige yderst fine fordybde Striber, som ingen Menneskehaand mægtede at fremstille.

I Dyreriget finde vi Eksempler paa lignende Fuldkommenheder. Jagttager man en Hvepsfebraad under Mikroskopet, opdager man, at den er besat med en Mængde Modhager saa fine, at det blotte Øje aldeles ikke kan se dem; men naar man har set disse afsthyelige Indretninger, forstaar man bedre, hvor- for et Stik af et saadant Dyr er saa smertefuldt. Spidsen kan taale at blive set under den størst mulige Forstørrelse, den vedbliver dog at se lige spids ud.

Der kunde fremføres Tusinder paa Tusinder af Eksempler, der alle vise, hvor vidunderligt Guds Værk i Naturen er selv i sine ringeste Ubetydeligheder. Der findes i Ostindien Spinderter, som paa en al- mindelig Haandten kunne spinde en Traad saa fin, at en Klædning, der er vævet af den, kan trækkes igennem en almindelig Fingerring, saa fin, at Øjet ikke kan ses, naar det bredes ud paa en Eng, hvor Duggen er falden. Men selv en saadan Traad er dog som det tykkeste Ankerov at regne i Sammen- ligning med det, Gud har givet den ringeagtede Edderkop Evne til at spinde. Mudret fra en Pøl, Vandet fra en Vejgrøft, Gruset fra en Havegang vil, naar det undersøges under Mikroskopet, fremføre for os en Verden af Liv, som vi før ikke havde ringeste Anelse om, og hver af disse usynlige Væsener besidder dog saa igjen Sneje af Organer, der igjen ere sammen- satte af mangfoldige mindre Dele. Naar vi høre, at saadanne Kridmasser som Møens Klint og saa- danne gamle Koralkrev som det, der findes i Fage Kalkbrud, eller dem, der danne hele Øer i Sydhavet, stiles Levninger af slige Smaadyr, maa vi er- kjende, at saadanne tishneladende ubetydelige Skab- ninger dog egentlig have været af langt større Betyd- ning for Jorden end de store Dyr, der kunne iagttages uden Mikroskopets Hjælp.

En Transportbane i Nordamerika.

[Til Billedet.]

I de forenede Stater findes der endnu uhyre Skov- strækninger, i hvilke der hvert Aar sælges mange Tusinde Træer til Tommer og Ved, men ogsaa der blev Skovene indtil for ikke lang Tid siden øde- lagte ved ufornuftig Hugst.

Tidligere bestod den største Vanskelighed i at faa transporteret de sældte Træer til Sagbrugene og fra disse til Ladepladserne, og i de Egne, der manglede Elve, maatte man benytte en overordentlig Mængde Trædyr. Nøden gjør imidlertid opfindsom, og ende- lig fandt kloge Ingeniører paa at anlægge lignende Transportbaner som vort Billede fremstiller. Denne Transportmaade er imidlertid kun egnet for store Sagbrug og for stor Drift, da de med Anlægget forbundne Udgifter er temmelig betydelige.

Foran Transportvognene er der, som Billedet viser, en liden Vogn for Kjøreren, der skal styre de forspændte Heste. Denne er ogsaa forsynet med et Bremseapparat til Afbenyttelse i paakommende Til- fælde.

Forulykkede Guldsøgere i Sierra Madre.

[Til Billedet.]

I Amerika er Guldsøgenes Liv haardt som den Sten, der indeslutter Guldet. Hunger og Glen- dighed stirrer dem ind i de blege Ansigter. Søgningen efter Guldet lokker dem til de øde Klippe- kløfter, og Indianernes vilde Hyl, der høres til dem

paa Vindens Vinger i de mørke Nætter, truer dem med en grusom Død; thi Rødhuderne betragter de i deres Territorium indtrængende Guldsøgere som deres Dødsfiender. Men trods den truende Fare findes der dog altid Mænd, der ikke lader sig skræmme, men drager afsted, som om det gjaldt en Fornøjelsesrejse. De er bevæbnede til Tænderne, men hverken denne Omstændighed, eller deres Dristighed og utrolige Ud- holdenhed formaar at værne dem mod en grusom Død. Vort Billede fremstiller en Flok forulykkede Guldsøgere, der har fundet en saadan Død. I flere Maanedes har disse forvovne Mænd, som maasse ikke har haft andet at tabe end Livet, vandret omkring i de endeløse øde Dale, Kløfter og Fjælde, haabet Loffede dem som en bleg Skygge videre og videre, men Udelæggelsen listede sig som et hengjærrigt Røddyr i deres Fjed. Intetsteds i disse ugjæstfrie Regioner viste sig Dyr- eller Planteliv, der kunde tjene dem til Næring. De blev mere og mere ud- hungrede, matte og udhytete til at slæbe sig videre. Endelig søgte de fortvivlet sit sidste Ushl i en trang Kløft, hvor de kunde oppebie Enden i Sikkerhed for Rødhuderne. Den ene efter den anden endte sit elen- dige Liv endnu i Døden med Guldet loffende Vision for de bristende Øjne.

Da de, først flere Uger efter, blev fundne af en lignende, maasse mere lykkelig, i det mindste med Proviant forsynet Karavane af Guldsøgere, havde Rødfuglene hærget stngt med de døde Legeener. Ved Siden af det ene Lig laa endnu den ladte Revolver, hvormed han havde villet beskytte sig mod Overfald for at faa dø i Fred, og — o Skjæbnens Ironi! — hans Sommer var fulde af Guld. Rundt omkring laa og sad de andre med fortrukne Ansigter, netop saaledes som den grusomme Død havde grebet dem. I flere hundrede Meters Højde hævede Fjeldvæggene ved Siden af dem sig op mod den blaa Himmel, og Solen sendte sit Lys derind, som om den med sine gyldne Straaler vilde stænke dem det Liv, den far- rige Natur havde berøvet dem.

Lægeraad.

Spørgsmaalene maa formes saa korte og saa nøjagtigt efter Syg- domssymptomerne som muligt. Opgivelse af Alder, Bostilling, Levevis og tidligere gennemgaaede Sygdomme ønskes gjerne. Kun Spørgsmaal fra Abonnenterne besvares, ligesom tydeligt Navn og Adresse maa opgives. Spørgere i Amerika kunne ikke vente Svær for om ca. 4 Uger.

Gives der noget sikkert Middel mod Fregner?
En Abonnent.

Nej.

Min Kone lider af Mæthed og Svækkelse; i den ene Arm og det ene Ben, hun har ingen Smerter.

A. C. J. G.

Deres Kone maa gnide Armen og Benet med Kam- feripiritus Morgen og Aften.

Af „Illustreret Familieblad“, som redigeres og trykkes i Norge, udkommer hver Lørdag en amerikansk Udgave i Decorah, Iowa. Prisen paa denne er 1 Dollar for Aaret, betalt i Forstud. Subskription modtages ved hvert Kvartals Begyndelse, men ikke for mindre end et Aar ad Gangen. Alle Bestillinger maa være ledsagede af Forstudsbetaling og adresse- res til

„Illustreret Familieblad.“

Decorah, Iowa.

Indhold.

De som fryser. Af Benedicte Brynildsen. — Hvem er hun? Af Jeanie T. Gould. [Fortf.] — Fra det evige Hjem. Digt af J. G. Ryher. — Af en Gammels Papirer. Af Ernst Evers. [Fortf.] — Dødslyst. — Guds Værk og Menneskenes Værk. — Et lykkeligt Par. [Billedet.] — En Transportbane i Nordamerika. [Med Billedet.] — Forulyk- kede Guldsøgere i Sierra Madre. [Med Billedet.] — Lægeraad.